

ansøgerlande et begrænset antal overgangsordninger, hvilket bl.a. skyldes, at alle de tiltrædende lande allerede er tilknyttet EU's indre marked som følge af EØS-aftalen. Der er overgangsordninger for de enkelte lande af kortere eller længere varighed, bl.a. inden for miljø, sundhed og sikkerhed, ligesom Norge og Sverige har ønsket, at man fortsat kan markedsføre f.eks. våd snus.

På landbrugsområdet tiltræder man den fælles landbrugspolitik efter en overgangsordning og med særordninger for de nordlige områder samt en region i Østrig. Ovennævnte gælder også på fiskeriområdet, hvor der er særlige aftaler. Det er værd at bemærke, at de fire ansøgerlande søger optagelse uden undtagelser, som Danmark har i det nationale kompromis.

Indtil nu er vi 12 på holdet med store chancer for indskiftning, men når der bliver 15 eller 16 på holdet, vil chancerne for indskiftning være små, ikke mindst i betragtning af, at vi nok vil trække os i nogle tacklinger og ikke sparke igen. Er udenrigsministeren og hr. Ove Fich ikke begge enig i det?

Vi trænger til en hurtig afgørelse af, hvad vi vil gøre i 1996 på regeringskonferencen. Med flere nordiske lande i EU tror jeg, at EU kan trækkes mere i en retning af en nordisk tankegang og dermed også i den retning, at snyd aldrig kan betale sig.

Især på fiskeri- og landbrugsområdet er vi meget forskellige, men på mange andre områder vil vi være enige, og i de store træk vil vi være enige, hvilket vil være gavnligt for udviklingen i EU ikke mindst i betragtning af, at flere lande i fremtiden vil stå i kø for at komme ind i EU: de baltiske lande, de østeuropæiske lande m.fl.

Venstre støtter lovforslaget.

Kent Kirk (KF):

Ratificeringslovforslaget er jo det sidste skridt – kan vi sige – i vores behandling af de nye ansøgerlandes optagelse i EU. Derfor er det selvfølgelig også på tide, at det kommer. Vi skal have disse ting på plads inden 1. januar, så vi i hvert fald ikke forsinker deres optagelse.

Det er også vigtigt, at andre EU-medlemslande nu får sat gang i ratificeringsprocessen.

Man kan også sige, at vi med det her lovforslag ligesom bevæger os ind i en ny tidsalder, en ny epoke for Danmark i EU. Der har jo i mange år været nogen, der har forsøgt at fremstille vores EU-samarbejde som en konflikt i forhold til

det nordiske samarbejde. Det har aldrig været Det Konservative Folkepartis opfattelse, at der var en konflikt her. Vi har altid ment, og vi har også syntes, at vi har bevist, at det har kunnet lade sig gøre både at samarbejde i EU om de europæiske problemer og samtidig samarbejde med de nordiske lande i Nordisk Råd.

Men nu får vi jo forhåbentlig alle de nordiske lande – eller i hvert fald de tre store nordiske lande – med ind i EU, hvis ellers folkeafstemningerne i Sverige og Norge falder heldigt ud. Og så skal det jo vise sig, om den historiske, den kulturelle og den til dels sociale fælles baggrund, vi har i de nordiske lande, trods alt er så stærk, at vi får en fælles optræden i EU-spørgsmål, og at vi dermed fællesnordisk kan øve indflydelse på den europæiske udvikling, eller om situationen i virkeligheden vil være den, at forskellene inden for industri, landbrug, fiskeri og andre områder er så store, at vi kommer til at sidde på hver sin side af bordet.

Der er ingen af os, der ved, hvordan det her vil komme til at gå, men et faktum er det i hvert fald, at vi nu har chancen for at få det nordiske samarbejde til at præge hele den europæiske udvikling i de kommende år.

Det er også interessant at bemærke – som man jo også kan se af lovforslaget, selv om det ikke står tydeligt – at ansøgerlandene ikke har nogen specielle forbehold i forhold til EU-samarbejdet. De er jo ikke i den situation, som Danmark desværre er kommet i, hvor vi jo altså havde en række forbehold, og som følge deraf vil vi fra den 1. januar komme i den situation, at Sverige, Finland og måske Norge skal sidde og diskutere det forsvarspolitiske samarbejde i EU, medens Danmark, der har været med siden 1973, må sidde og gemme sig ovre i et hjørne og simpelt hen ikke kan deltage i diskussionen. Det er ikke særlig heldigt.

Med hensyn til spørgsmålet om den videre deltagelse i Den Økonomiske og Monetære Union er der heller ingen forbehold fra ansøgerlandenes side, mens vi har vore forbehold. Det må nødvendigvis betyde, at vi er nødt til at re-vurdere vore holdninger til de danske forbehold. Vi er nødt til at få startet en debat i Danmark, hvor vi virkelig seriøst prøver at finde ud af, hvad de danske interesser i virkeligheden er. Skal vi sidde tilbage og ikke sammen med de andre nordiske lande være med til at præge den europæiske udvikling på nogle væsentlige områder, eller skal vi være aktive?